

Francko so vzeli dobri ljudje. Pozneje se je preselila v mesto in postala kuharica.

Zdaj je že stara, onemogla ženica. Delati ne more več. V cerkev hodi, moli ter se spominja svoje mladosti, milega bratca in dobre matere, ki jo že gotovo težko čakata gori, kjer ni več bridkosti ne revščine.

Rada pripoveduje otrokom o dobrem bratcu, ki ji je rešil življenje.

Na koncu pa navadno pristavi: „O blagor vam, otrociči, da imate še dobre matere! Mati je otroku vse, za Bogom največja dobrota. Zanj mora otrok žrtvovati vse, tudi življenje, če je treba. Saj nas čaka potem drugo boljše življenje, ki se ne dá primerjati s tem; tam bo otrokom večno poplačana ljubezen do matere!“

Slavko Slavič.

Smrtni angel.

Angel smrtni plul je v noči,
Temnih kodrov v halji žalni,
Nesel šmarnic venec bel.
Pel o sreči je bežeči,
O nestalnih dneh človeških,
Večno da je živ le duh . . .

Glej jo sredi polja koč,
Luč iz nje v temo odseva,
Mati bdi pri sinku tam.
Zrè obraz kot sveča blede,
Gorko moli, prosi, vzdihá:
Oče, Ti mi ga otmi.

Pel je o nebes lepoti,
O nebeščanih veselih,
Rajski je opeval vrt.
Kdor deviški venec sprejme,
Delež prejme ž njim prekrasen,
Pije blaženosti vir.

Završi nad kočo angel —
Plahutá, skrivnostno kroži —
Mater pa objame sen. —
Angel angelčka poljubi,
Dě na zibel šmarnic venec,
Z dušico odplava v raj.

Vnestav.

Bolnik.

Jésen tožna
Diha čez polje,
Vigred rožna
Moja že k pogrebu gre.

Strto zalo
Cvetje kmalu bo;
Počivalo
Trudno moje bo telo.

Gradiški.

